Spis 1 Afs 17/2010 byl spojen se spisem 1 Afs 14/2010 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **MARKET CONSULT, s. r. o.,** se sídlem Václavské náměstí 802/56, 110 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Pavlem Kačírkem, advokátem se sídlem Zenklova 230/66, 182 00 Praha 8 – Kobylisy, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2007, č. j. 19493/07-1300-105683, ze dne 27. 12. 2007, č. j. 19489/07-1300-105683, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 19492/07-1300-105683, ze dne 18. 12. 2007, č. j. 19490/07-1300-105683 a ze dne 27. 12. 2007, č. j. 19491/07-1300-105683, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2009, č. j. 11 Ca 46/2008 - 49, č. j. 11 Ca 43/2008 - 46, č. j. 11 Ca 47/2008 - 48, č. j. 11 Ca 44/2008 - 45 a č. j. 11 Ca 45/2008 - 48,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 Afs 14/2010, 1 Afs 15/2010, 1 Afs 16/2010, 1 Afs 17/2010 a 1 Afs 18/2010 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 14/2010.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2007, č. j. 19493/07-1300-105683 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 28. 2. 2007, č. j. 65240/07/001514/4358, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2004 v částce 687 610 Kč.

Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2007, č. j. 19489/07-1300-105683, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 28. 2. 2007, č. j. 65178/07/001514/4358, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2004 v částce 264 132 Kč.

Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2007, č. j. 19492/07-1300-105683, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 28. 2. 2007, č. j. 65231/07/001514/4358, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2004 v částce 757 846 Kč.

Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2007, č. j. 19490/07-1300-105683, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 28. 2. 2007, č. j. 65205/07/001514/4358, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben roku 2004 v částce 44 352 Kč.

Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2007, č. j. 19491/07-1300-105683, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 28. 2. 2007, č. j. 65215/07/001514/4358, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen – červen roku 2004 v částce 213 987 Kč.

Důvodem doměření byla ve všech případech skutečnost, že žalobkyně nesplnila podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť neprokázala přijetí blíže specifikovaných zdanitelných plnění od společností SIOP, s. r. o., PROPAG INVEST s. r. o., Ve & Ba, a. s., Ve & Ba Production s. r. o., LAWA s. r. o., SECIN REAL, a. s. a HS Service s. r. o.

Proti citovaným rozhodnutím žalovaného brojila žalobkyně žalobami u Městského soudu v Praze, který je rozsudky ze dne 30. 10. 2009, č. j. 11 Ca 46/2008 - 49, č. j. 11 Ca 43/2008 - 46, č. j. 11 Ca 47/2008 - 48, č. j. 11 Ca 44/2008 - 45 a č. j. 11 Ca 45/2008 - 48, zamítl.

Žalobkyně podala proti rozsudkům městského soudu obsahově shodné kasační stížnosti. V nich v prvé řadě namítala nesprávné posouzení žalobní námitky, že zpráva o proběhlé daňové kontrole s ní nebyla řádně projednána. Závěry soudu označila žalobkyně za rozporné s § 16 odst. 4 písm. f) a § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) jakož i s blíže neurčenou ustálenou judikaturou. Podle žalobkyně musí projednání zprávy obsahovat nejen seznámení daňového subjektu s kontrolními závěry správce daně, ale i vyjádření daňového subjektu ke zjištěným výsledkům, stejně jako reakci správce daně na toto vyjádření. K tomu žalobkyně odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01. Povinností správce daně je totiž podle žalobkyně zajistit rovněž plné projednání vyjádření

daňového subjektu k výsledku kontroly, které nemusí spočívat jen v návrhu na doplnění kontrolního šetření (např. návrhem dalších důkazních prostředků), ale může být též zaměřeno na způsob kontrolního zjištění a vady dovozených právních a daňových souvislostí formulovaných ve zprávě.

Žalobkyně připomíná, že zprávu o kontrole převzala dne 20. 12. 2006 a o tomto úkonu byl sepsán protokol č. j. 340293/06/001933/566, který – přestože byl označen jako protokol o projednání zprávy – neobsahoval nic jiného než shrnutí výsledků kontroly a vyjádření zástupce žalobkyně, že s výsledky kontroly nesouhlasí a k závěrům kontroly podá své písemné vyjádření do 15. 1. 2007. Žalobkyně podala dne 11. 1. 2007 obsáhlé písemné vyjádření ke zprávě o daňové kontrole, v němž odmítla závěry správce daně jako věcně nesprávné a hrubě protiprávní a v němž formulovala i námitku proti postupu pracovníků správce daně podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu. Vyjádření správce daně k tomuto podání obdržela žalobkyně až dne 18. 4. 2007, tj. dva měsíce po vydání dodatečného platebního výměru. Žalobkyně z obsahu tohoto vyjádření dovozuje, že zpráva o kontrole nebyla řádně projednána a v žádném případě nebyla projednána dne 20. 12. 2006. Podle názoru žalobkyně se městský soud těmito otázkami vůbec nezabýval. Závěr o tom, že zpráva o kontrole byla řádně projednána, mohl městský soud učinit jen na základě formalistického posouzení zmiňovaného protokolu ze dne 20. 12. 2006 bez přihlédnutí k jeho obsahu, což žalobkyně považuje za hrubé porušení principu rovného přístupu ke stranám ze strany soudu.

Městský soud se dále dle mínění žalobkyně prakticky nezabýval námitkou ke sdělení důvodů rozdílu mezi vyměřenou a přiznanou daní ze dne 10. 4. 2007, v němž správce daně uvedl, že zpráva o kontrole byla dne 20. 12. 2006 se zástupcem žalobkyně podrobně projednána, spolupodepsána a v jednom vyhotovení zástupci předána. Žalobkyně tento závěr v žalobě s odkazem na obsah daňového spisu odmítla jako vadný, hluboce nepravdivý a zcela v rozporu s obsahem i logikou protokolu ze dne 20. 12. 2006. Pokud si žalobkyně tohoto dne sjednala se správcem daně lhůtu k písemnému vyjádření ke zprávě o kontrole, správce daně tím připustil možný zásah do zprávy, kterou tak nebylo možno považovat za definitivní. Jednalo se pouze o jakýsi souhrn právních a skutkových závěrů správce daně ke dni 20. 12. 2006 nijak nedotčených vyjádřeními žalobce, tedy o jakousi předběžnou zprávu. Městský soud stejně jako žalovaný správce daně zaměnil pojmy „seznámení s výsledky kontroly“ a „projednání zprávy o kontrole“ a pod první z těchto institutů zahrnul i druhý, čímž žalobkyni odňal právo na řádné projednání zprávy o kontrole a z důkazního řízení naprosto vyloučil vyjádření žalobkyně ze dne 11. 1. 2007. Městský soud se rovněž nevypořádal s absurdním závěrem žalovaného, že na vyjádření žalobkyně ze dne 11. 1. 2007 reagoval správce daně dodatečným platebním výměrem. Závěrem k sérii námitek týkajících se vadného projednání zprávy o daňové kontrole poukázala žalobkyně na § 88 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, který nabude účinnosti dne 1. 1. 2011. Městský soud měl podle názoru žalobkyně zohlednit, že daná problematika je *pro futuro* upravena platnou, byť dosud neúčinnou, právní úpravou, která však reflektuje výklady dotčených ustanovení daňového řádu ze strany vyšších soudních instancí. Jestliže tak neučinil, vyvolal v neprospěch žalobkyně stav nerovnosti účastníků soudního řízení a stav nepředvídatelnosti soudního rozhodnutí.

V další kasační námitce žalobkyně brojila proti tomu, že správce daně postavil svůj závěr o neprokázání uskutečnění zdanitelných plnění na základě hodnocení pouhých tří bezdůvodně vyselektovaných důkazních prostředků, ačkoliv daňová kontrola trvala téměř jeden a půl roku a správce daně disponoval v jejím průběhu výrazně širším okruhem důkazních prostředků. Závěr

městského soudu, že žalobkyně měla možnost účastnit se provádění důkazních prostředků, nahlížet do spisu a namítat, které důkazní prostředky zohledněny nebyly, což nečinila, je v této souvislosti v rozporu s daňovým řádem a nemá oporu ve správním spisu. Žalobkyně poukazuje na své nezadatelné právo být seznámena s výsledky kontrolního zjištění ve zprávě o daňové kontrole. Není odpovědností žalobkyně, aby jakýmsi nahlížením do spisu či vlastní investigativní činností dohledávala vyústění správních úvah správce daně nad rámec toho, co je uvedeno v kontrolní zprávě: z rozhodnutí městského soudu navíc nevyplývá, zda by tak měla činit v období před převzetím zprávy o kontrole či až poté. Pokud správce daně dovodil své závěry na základě skutečností neuvedených ve zprávě, pak je zpráva o kontrole vadná, na což měl poukázat jak žalovaný, tak i městský soud. Opřel-li žalovaný své rozhodnutí nejen o závěry vyplývající ze zprávy o kontrole, ale též o jakési generální odmítnutí důkazní hodnoty žalobkyní předložených zejména listinných důkazů, tj. o hodnocení, které ve zprávě o kontrole vůbec nebylo uvedeno, pak žalovaný formuloval zcela jinou správní úvahu než správce daně. K tomu žalobkyně opět odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01. Městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit jako nepřezkoumatelné, a pokud tak neučinil, nemůže být ani jeho rozhodnutí přezkoumatelné. K výtce soudu týkající se nečinnosti žalobkyně pak žalobkyně uvádí, že se plně a aktivně účastnila všech úkonů správce daně v daňovém řízení, v jejichž rámci předkládala svá stanoviska a namítala nesprávný postup správce daně a dokonce ve vyjádření ke zprávě o daňové kontrole ze dne 11. 1. 2007 uplatnila námitku podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu, která však byla správcem daně zamítnuta až dne 11. 4. 2007. Žalobkyně neměla potřebu nahlížet do spisu, a tato skutečnost jí nemůže být přičítána k tíži. Výrok soudu, že se žalobkyně měla možnost účastnit provádění důkazních prostředků nemá v daném kontextu žádné obsahové vyjádření, neboť nelze očekávat, že by daňový subjekt mohl požadovat svoji účast na procesu vyvozování závěrů správcem daně k jednotlivým jím hodnoceným důkazním prostředkům. Žalobkyně opětovně zdůrazňuje, že její závěry mají oporu v § 88 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

V poslední kasační námitce žalobkyně nesouhlasila s hodnocením jednotlivých důkazních prostředků provedeným správcem daně, žalovaným i městským soudem, přičemž ke konkrétní argumentaci odkázala na žaloby. Navíc pak nesouhlasila se závěry městského soudu ohledně svědecké výpovědi svědka V. Žalobkyně v žalobě namítala, že z obsahu protokolu o výslechu tohoto svědka nelze dospět k závěru, že by tato výpověď byla ovlivněná nebo zmanipulovaná (navíc ze strany zástupce žalobkyně), jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole. Žalobkyně tedy namítala nedůvodnost závěru o ovlivnění výpovědi a rovněž nedůvodnost vyloučení tohoto důkazního prostředku právě pro údajnou zmanipulovanost. Městský soud v napadeném rozsudku *de facto* potvrdil názor žalobkyně, že z protokolu nelze dovodit nic o ovlivnění této výpovědi z jakékoliv strany, ale ponechal bez reakce námitku žalobkyně, že pak nemůže být výpověď hodnocena jako ovlivněná ve zprávě o kontrole, a nemůže být proto vyloučena z důkazního řízení.

Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozsudky městského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem odkázal na svá rozhodnutí a vyjádření k žalobám, plně se ztotožnil s argumentací v rozsudcích městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) spojil věci sp. zn. 1 Afs 14/2010, 1 Afs 15/2010, 1 Afs 16/2010, 1 Afs 17/2010 a 1 Afs 18/2010 ke společnému projednání, jelikož ve všech případech jde o totožné účastníky a věci spolu skutkově souvisejí.

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Jako červená nit se pleonastickou argumentací žalobkyně v kasační stížnosti prolínají námitky, že se městský soud „nevypořádal,“ případně „kvalifikovaně nevypořádal“ s jednotlivými žalobními body, které žalobkyně uplatnila. Byť je z dalších vývodů žalobkyně zřejmé, že tímto termínem zpravidla míří na nesprávný právní názor městského soudu či nesprávné posouzení skutkového stavu věci městským soudem, v některých případech nepochybně namítá i nepřezkoumatelnost napadených rozsudků pro nedostatek důvodů (někdy tak činí i výslovně). K přezkumu této otázky je ostatně Nejvyšší správní soud povinen z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s., a proto se možnou nepřezkoumatelností rozsudků městského soudu zabýval na prvém místě.

Úvodem k této otázce je třeba konstatovat, že kvalita soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou žalobního návrhu. Zcela jinak může soud pracovat s žalobou, v níž jsou námitky stručné a jasné, jsou logicky uspořádány a mají jednoznačný „tah na branku,“ než s rozsáhlou žalobou, která se vyznačuje rozvláčností stylu, používáním řady expresivních výrazů namísto konkrétní právní a skutkové argumentace či cyklickým opakováním jedněch a týchž argumentů a z níž není patrno, kde končí žalobní bod a začíná rekapitulace správního řízení či bezbřehá lamentace žalobce nad nespravedlností, jíž se mu ve správním řízení dostalo a kterou přece soud musí uznat a správní rozhodnutí bez dalšího zrušit. Zatímco v prvém případě zpravidla soud žádný žalobní bod neopomene, v druhém k takové situaci může dojít velmi snadno, neboť zde může být žalobní bod důmyslně skryt pod nánosem vznešených frází, floskulí a obecných tvrzení.

Žaloby podané žalobkyní v projednávaných věcech lze spíše zařadit do druhé ze zmiňovaných kategorií. Ostatně sám městský soud v úvodu hodnotící části napadených rozsudků konstatoval, že žaloba je spíše polemikou s názory žalovaného, přičemž tvrzení žalobkyně jsou často vedena ve velmi obecné rovině postrádající skutkové a právní důvody, jež musí mít žalobní bod [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nicméně, jakkoliv má zdejší soud pochopení pro nesnadnou práci městského soudu v tomto případě, nemohl by z tohoto důvodu případnou nepřezkoumatelnost napadených rozsudků legalizovat.

Po porovnání podaných žalob a napadených rozsudků však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se městský soud s žalobními námitkami ve svých rozsudcích vypořádal dostatečným způsobem. Nepřezkoumatelným tak neshledal odůvodnění městského soudu k námitkám týkajícím se neprojednání zprávy o daňové kontrole a sdělení důvodu rozdílu mezi daní přiznanou a doměřenou. Tímto sdělením se sice městský soud výslovně nezabýval, avšak námitky žalobkyně i v této části žalob mířily k neprojednání zprávy o daňové kontrole, což toto sdělení mělo potvrzovat: k dostatečnosti projednání zprávy o daňové kontrole se však soud (byť relativně stručně) vyjádřil v závěru svých rozsudků. Městský soud se rovněž podrobně zabýval řadou dalších námitek – výslechem svědka B., výzvou ze dne 27. 4. 2006, nekontaktností dodavatelů žalobkyně či námitkou, že daň měla být vyměřena podle pomůcek.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozsudků městského soudu ve vztahu k hodnocení výpovědi svědka V., městský soud se vypořádal s obecnou námitkou, že svědek potvrdil veškeré správcem daně dotazované skutečnosti, a s otázkou charakteru protokolu zachycujícího svědkovu výpověď jako veřejné listiny. Otázka zmanipulovanosti výpovědi tohoto svědka se v žalobě rozpadala do dvou rovin. Jednak žalobkyně tvrdila, že správce daně manipuloval s tímto důkazním prostředkem s cílem poškodit žalobkyni a odborně diskvalifikovat jejího zástupce, jednak žalobkyně odmítla závěr správce daně, že její zástupce v průběhu výslechu ovlivňoval svědka. V případě první roviny se městský soud s námitkami žalobkyně vypořádal vyčerpávajícím způsobem. Poukázal na to, že žalobkyně zůstala pouze u obecných tvrzení bez konkrétní argumentace k manipulaci se svědkem a k poškození žalobkyně jakož i k diskvalifikaci jejího zástupce a že proti obsahu protokolu nebyly vzneseny žádné námitky. Rozdílnost náhledu správce daně a vyslýchaného svědka, resp. zástupce žalobkyně, na průběh prováděného výslechu nemůže podle městského soudu sama o sobě vést k závěru o cíleném poškození žalobkyně a odborné diskvalifikaci jejího zástupce. K druhé rovině se městský soud výslovně nevyjádřil, nicméně z popisu průběhu výslechu v rozsudcích a z odkazu městského soudu na hodnocení výpovědi svědka správcem daně jako ovlivněné a zmanipulované lze dovodit, že se městský soud ztotožnil s názorem správce daně a žalovaného o ovlivnění výpovědi ze strany zástupce žalobkyně. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že výpověď svědka V. nebyla osvědčena jako důkaz primárně z toho důvodu, že se svědek vyjadřoval zcela obecně a na řadu věcí si nepamatoval (k tomuto závěru dospěl jak městský soud, tak i žalovaný a správce daně a stejně výpověď hodnotí i zdejší soud – viz níže). Zda zásahy zástupce žalobkyně v závěru výslechu svědka V. měly za následek ovlivnění výpovědi svědka, je proto z hlediska důkazní hodnoty této výpovědi nepodstatné.

Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadených rozsudků ve vztahu k posouzení otázky „vyselektovaných důkazů“. Před hodnocením této otázky je však třeba posoudit zákonnost postupu správce daně a žalovaného v procesu dokazování, neboť argumentace žalobkyně se rozpadá do tří částí: 1) správce daně nepoužil a do zprávy o kontrole neuvedl všechny důkazní prostředky, z nichž vycházel, ale účelově vybral pouze tři; 2) žalovaný své rozhodnutí opřel o generální odmítnutí důkazní hodnoty žalobkyní předložených zejména listinných důkazů, což ve zprávě o kontrole vůbec nebylo uvedeno, čímž formuloval zcela jinou správní úvahu než správce daně; 3) městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit jako nepřezkoumatelná, a pokud tak neučinil, jsou i napadené rozsudky stiženy nepřezkoumatelností.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by správce daně účelově vybral jen některé důkazní prostředky, resp. že by ve zprávě o kontrole některé důkazní prostředky neuvedl a nehodnotil. Výzvou ze dne 12. 7. 2005, č. j. 163853/009934/7337, byla žalobkyně vyzvána k předložení evidence pro daňové účely za kontrolované období, hlavní knihy, účetního deníku, veškerých prvotních daňových dokladů za kontrolované období, knihy jízd za rok 2004, soupisů dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku a soupisů drobného hmotného majetku za rok 2004 a konečně veškerých smluv souvisejících s podnikáním v roce 2004. Doklady, které žalobkyně na základě této výzvy předložila, a které byly následně předmětem prověřování správcem daně, jsou podrobně uvedeny v části II zprávy o daňové kontrole. Dále byl proveden výslech jednatele žalobkyně, pana Bronislava Bobčíka, a výslech pana A. V., který jednal za některé dodavatele žalobkyně (společnosti Ve & Ba, a. s, Ve & Ba Production s. r. o. a PROPAG INVEST s. r. o.). V části III. zprávy o kontrole správce daně jednotlivě a ve vzájemné souvislosti hodnotil přijaté faktury, k nim doložené smlouvy a protokoly o převzetí činností, obě výpovědi, jakož i skutečnost, že žalobkyně k výzvě správce

daně ze dne 25. 4. 2006, č. j. 143025/06/001933/566, nepředložila ani nenavrhla provedení jiných důkazních prostředků a že důkazní prostředky nebyly poskytnuty ani třetími osobami (společnostmi Ve & Ba, a. s, Ve & Ba Production s. r. o. a PROPAG INVEST s. r. o.) na základě žádostí správce daně.

Ve správním spise jsou založeny ještě dvě svědecké výpovědi pánů J. J. a Z. B. ohledně faktur vydaných žalobkyní. Tyto výpovědi se však netýkaly přijatých zdanitelných plnění, jejichž existence byla v rámci daňové kontroly zpochybněna: správce daně proto neměl důvod zahrnovat je do zprávy o kontrole a hodnotit je. Žádné jiné důkazní prostředky správce daně k dispozici neměl a ani žalobkyně konkrétně neuvádí, které důkazní prostředky ve zprávě o kontrole nezohlednil a nehodnotil. Pokud je podstatou kasační námitky žalobkyně tvrzení, že správce daně nezohlednil dokumenty, které žalobkyně předala správci daně (argumentace žalobkyně v tomto bodu není příliš jasná), pak se žalobkyně mýlí. Jednak tyto důkazní prostředky byl uvedeny v části II. zprávy o kontrole, jednak je správce daně poměrně obsáhle hodnotil na straně 2 a 3 zprávy o kontrole. Dospěl přitom k závěru, že specifikace zdanitelného plnění na předložených dokladech je natolik obecná a nekonkrétní, že takové doklady nelze bez dalšího věcně přezkoumat a že tyto doklady jsou v daňovém řízení samy o sobě neprůkazné. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů zastává názor, že zpráva o daňové kontrole obsahovala veškeré důkazní prostředky, které měl správce daně k dispozici, a jejich hodnocení. Tvrzení žalobkyně o bezdůvodném vyselektování tří důkazních prostředků správcem daně je tudíž nedůvodné.

Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný založil svá rozhodnutí o odvoláních na jakémsi generálním odmítnutí důkazní hodnoty žalobkyní předložených zejména listinných důkazů, které ve zprávě o kontrole vůbec nebylo uvedeno. Z kontextu kasační stížnosti vyplývá, že oněmi listinnými důkazy žalobkyně nejspíše myslí dokumenty předložené na základě výzvy ze dne 12. 7. 2005, č. j. 163853/009934/7337, tj. zejména přijaté faktury, k nim doložené smlouvy a protokoly o převzetí činností. Jak bylo uvedeno výše, tyto dokumenty nejenže byly ve zprávě o kontrole vyjmenovány, ale byly i hodnoceny správcem daně. Žalovaný se potom ve svých rozhodnutích ztotožnil se závěry správce daně a s jeho hodnocením důkazních prostředků. K jednotlivým přijatým fakturám konstatoval, že nebyly osvědčeny jako nezpochybnitelný důkaz přijetí zdanitelného plnění, neboť v průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění poskytli plátci na nich uvedení a nebyl ani prokázán předmět a rozsah poskytnutého plnění. Nebylo prokázáno ani zda a jakým způsobem použil odvolatel zdanitelná plnění uvedená na těchto dokladech při podnikání. K objednávkám a protokolům žalovaný uvedl, že nemohly být osvědčeny jako důkaz přijetí zdanitelného plnění, neboť předmět činnosti je na nich uveden obecně a nekonkrétně a nebyl předložen jediný hmatatelný důkaz o fyzické existenci těchto zdanitelných plnění (nebyl podán žádný důkaz o přijetí konkrétních služeb). Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, že žalovaný vycházel z hodnocení, které ve zprávě o kontrole nebylo obsaženo, a už vůbec nelze souhlasit s žalobkyní v tom, že žalovaný ve svých rozhodnutích učinil zcela jinou správní úvahu než správce daně.

Jelikož správce daně uvedl a zhodnotil veškeré důkazní prostředky předložené a provedené v rámci daňové kontroly a jelikož shodně postupoval i žalovaný, nelze jejich rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelná. Z toho plyne, že ani rozsudky městského soudu nejsou nepřezkoumatelné, pokud městský soud napadená rozhodnutí žalovaného nezrušil. Žalobkyně v této souvislosti ještě namítala bezdůvodnost závěru městského soudu, že žalobkyně měla možnost účastnit se provádění důkazních prostředků a nahlížet do spisu a rovněž možnost

namítat, které důkazní prostředky případně zohledněny nebyly, což však nečiní. Účelem tohoto konstatování městského soudu nebylo zpochybnit aktivní účast žalobkyně v daňovém řízení. Městský soud pouze poukázal na to, že v průběhu daňového řízení nebyla žalobkyně nijak zkrácena na svém právu navrhovat důkazy a účastnit se jejich provádění, jakož i na právu nahlížet do spisu a ověřovat tak postup správce daně. Pokud přesto v následném soudním řízení žalobkyně namítá nezohlednění některých důkazních prostředků, je třeba, aby konkrétně uvedla, které důkazní prostředky nebyly správcem daně či žalovaným vzaty v úvahu. Jestliže tak žalobkyně neučinila, nezbývalo městskému soudu vzhledem k výše popsanému průběhu daňového řízení, než vyhodnotit tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

Poté, co Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozsudky městského soudu nejsou nepřezkoumatelné, přistoupil k hodnocení námitky žalobkyně, že s ní nebyla projednána zpráva o daňové kontrole. Daňový řád v § 16 odst. 4 písm. f) upravuje právo daňového subjektu vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Dle § 16 odst. 8 se o výsledku zjištění sepíše zpráva o daňové kontrole, která musí být s daňovým subjektem projednána. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, jehož se žalobkyně opakovaně dovolává, musí projednání zprávy o daňové kontrole *„obsahovat nejen seznámení daňového subjektu se závěry správce daně, ale i jeho vyjádření ke zjištěným výsledkům, stejně jako reakci správce daně na toto vyjádření.“* Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil názor, že *„[p]okud se stěžovatel v rámci projednávání vyjádřil a uvedl, že se dále vyjádří písemně, má správce daně povinnost reagovat na toto vyjádření a se svým stanoviskem daňový subjekt seznámit (...) Právu daňového subjektu vyjadřovat se ke zprávě o daňové kontrole odpovídá povinnost správce daně se s vyjádřeními vypořádat a sdělit své stanovisko daňovému subjektu, jinak by institut projednávání zprávy o daňové kontrole postrádal svůj smysl.“*

Z protokolu o ústním jednání č. j. 340293/06/001933/566 vyplývá, že zpráva o daňové kontrole byla projednána se zástupcem žalobkyně dne 20. 12. 2006. V protokolu je uvedeno, že se zástupcem daňového subjektu byla projednána zpráva o daňové kontrole daně z přidané hodnoty za I. – IV. čtvrtletí roku 2004 a že daňový subjekt (jeho zástupce) byl seznámen s jednotlivými výsledky kontroly (snížení daně z přidané hodnoty na vstupu). Zástupce žalobkyně se vyjádřil tak, že s výsledky kontroly nesouhlasí a k závěrům kontroly podá své písemné vyjádření do 15. 1. 2007. Návrhy nebo námitky proti obsahu protokolu nebyly podány. Protokol byl hlasitě přečten a podepsán zástupcem žalobkyně a pracovnicemi správce daně. Dne 11. 1. 2007 bylo správci daně doručeno vyjádření žalobkyně k výsledkům daňové kontroly zaznamenaným v předmětné zprávě o kontrole. Následně dne 28. 2. 2007 správce daně vydal výše specifikované dodatečné platební výměry, jimž žalobkyni dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za kontrolovaná období. Správní spis neobsahuje žádnou reakci správce daně na vyjádření žalobkyně ke zprávě o daňové kontrole ani žádnou písemnost, která by potvrzovala doručení takové reakce žalobkyni. Ve smyslu výše uvedené judikatury proto musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že žalobkyně byla postupem správce daně zkrácena na svých právech zaručených v § 16 odst. 4 písm. f) daňového řádu. Námitky žalobkyně týkající se této otázky jsou tedy důvodné a úvahy městského soudu formulované jako odpověď na tyto námitky jsou nesprávné.

Nejvyšší správní soud ovšem zdůrazňuje, že u nedostatečného projednání zprávy o daňové kontrole jde o případ předvídaný v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Taková

vada řízení však může být kasačním soudem zohledněna jen v případě, kdy mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda je naplněna i tato zákonná podmínka kasace napadených rozhodnutí městského soudu, a dospěl k závěru, že nikoliv, a to ze dvou důvodů.

Za prvé, žalobkyně v předmětném vyjádření ke zprávě o daňové kontrole nepředložila ani nenavrhovala provedení žádných důkazních prostředků. Obsahem vyjádření byl nesouhlas a polemika se závěry správce daně, resp. s hodnocením jednotlivých důkazních prostředků. V takovém případě lze skutková zjištění učiněná správcem daně v průběhu daňové kontroly považovat za úplná, daňové řízení nebylo třeba v tomto směru doplňovat. Z tohoto důvodu nelze na případ žalobkyně plně vztáhnout již citovaný nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, neboť ten se týkal situace, kdy správce daně nijak nereagoval na návrhy daňového subjektu na doplnění dokazování, daňový subjekt tudíž nemohl realizovat svá procesní práva a správce daně nesplnil své zákonné povinnosti kladené na hodnocení dokazování. K tomu však v právě projednávaném případě nedošlo.

Za druhé Nejvyšší správní soud připomíná, že v průběhu odvolacího řízení lze odstraňovat vady řízení (§ 50 odst. 3 daňového řádu, k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Jestliže tedy žalobkyně byla zkrácena na svém právu vyjádřit se ke kontrolním závěrům správce daně před ukončením daňové kontroly, mohla tohoto práva využít v odvolacím řízení. To také žalobkyně učinila, neboť obsah vyjádření ke zprávě o daňové kontrole vtělila do svých odvolání proti jednotlivým dodatečným platebním výměrům. Žalovaný přitom přezkoumal závěry správce daně ke všem námitkám uplatněným v odvolání a v rozhodnutích o odvolání jednoznačně odpověděl na výtky žalobkyně vůči zprávě o daňové kontrole. Za těchto okolností nemůže u žalobkyně oprávněně přetrvávat pocit, že jí správce daně a žalovaný upírali právo vyjádřit se ke kontrolním zjištěním (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 1 Afs 111/2009 - 97, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zmíněnou vadu řízení natolik závažnou, aby sama o sobě založila nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Procesní pravidla neexistují samoúčelně, ale jejich cílem je poskytování ochrany hmotně právním vztahům, proto pouze pro porušení procesních předpisů, která mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, lze napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

V poslední kasační námitce žalobkyně nesouhlasila s hodnocením jednotlivých skutečností uvedených ve zprávě o daňové kontrole (svědecká výpověď svědka B., údajná absence reakce žalobkyně na výzvu správce daně ze dne 27. 4. 2006, svědecká výpověď svědka V., závěry dovozené z údajné nekontaktnosti dodavatelů žalobkyně), přičemž ke konkrétní argumentaci odkázala na žaloby. V rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud „*stěžovatel v kasační stížnosti odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s.*“ Jakkoliv jsou v projednávaném případě podané žaloby značně nekompaktní, polemické, v řadě případů neobsahující konkrétní skutkovou a právní argumentaci, je Nejvyšší správní soudu toho názoru, že k uvedeným čtyřem okruhům je možné vypreparovat či spíše vydestilovat určité argumenty alespoň v rozsahu, ve kterém tak učinil

městský soud v napadených rozsudcích. Ty přitom nevyžadují další modifikaci pro účely kasačních stížností, a tudíž je lze považovat za součást důvodů kasačních stížností.

K výpovědi svědka B. žalobkyně v žalobách namítla, že svědek krátce před výslechem obdržel fatální informaci o svém zdravotním stavu a necelé čtyři měsíce po výslechu zemřel. V takové atmosféře se podle žalobkyně nebyl schopen plně soustředit na dotazy pokládané správcem daně. Z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 3. 2006, č. j. 57030/06/001933/566, nevyplývá, že by byla tato skutečnost zmíněna, svědek ani přítomná zástupkyně žalobkyně k této záležitosti nic neuvedli. Pouze v závěru výslechu svědek uvedl, že se omlouvá, ale není zcela ve formě, jelikož má bolesti zubů. Podle Nejvyššího správního soudu proto nelze dovozovat, že celá výpověď byla zdravotním stavem svědka ovlivněna takovým způsobem, že by to mělo vliv na její obsah a důkazní hodnotu.

Dále žalobkyně namítla, že bez ohledu na některé nekonkrétní odpovědi svědka (způsobené dle mínění žalobkyně právě jeho nepříznivým zdravotním stavem), svědek řadu dotazovaných skutečností potvrdil a správci daně poskytl zcela jasné informace o podmínkách podnikání žalobkyně, a to jak v globálním rozsahu, tak případ od případu. Výpověď svědka proto nelze jen tak odmítnout jako nevěrohodnou. S tímto hodnocením předmětné výpovědi však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Ačkoliv je pravdou, že svědek obecně vždy potvrdil spolupráci s jednotlivými dodavateli služeb, konkrétně si však nemohl vzpomenout, jak spolupráce probíhala. U jednotlivých předložených faktur si nepamatoval, pro koho byly činnosti prováděny (odběratele) a co bylo přesně jejich obsahem, ani jak byly předány podklady uvedené v protokolech k fakturám. Nevzpomněl si, kdo s žalobkyní jednal za společnosti Ve & Ba, a. s, Ve & Ba Production s. r. o. (pan V. – pozn. soudu). Aby výpověď svědka mohla být osvědčena jako důkaz, musel by svědek k jednotlivým správcem daně předkládaným fakturám konkrétně a přesně uvést, jak a pro koho byly činnosti prováděny, co bylo jejich obsahem, s kým bylo jednáno, kdo, kdy a jak přebíral výsledky těchto činností apod. Jelikož toto svědek neučinil, správce daně správně neosvědčil tuto výpověď jako důkaz (viz str. 3 zprávy o kontrole). Neosvědčení důkazního prostředku jako důkazu přitom neznamená, že by jej správce daně slovy žalobkyně jako nevěrohodný odmítl, a tudíž z něj dále nemohl dovozovat žádné závěry. Neosvědčí-li správce daně určitý důkazní prostředek jako důkaz, znamená to, že tento důkazní prostředek neprokázal rozhodné skutečnosti – v daném případě tedy přijetí zdanitelného plnění žalobkyní.

Žalobkyně rovněž poukázala na to, že protokol o výslechu svědka B. byl sepsán ručně, což ve významném rozsahu znemožňovalo zúčastněným kontrolu zaznamenaného. Žalobkyně pochybuje, zda předmětný záznam jednání odpovídá jeho skutečnému průběhu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmiňovaný protokol je skutečně místy hůře čitelný, jedná se však o ojedinělá slova. Jeho obsah je z něj jasně patrný. Soud pak připomíná, že svědek ani přítomná zástupkyně žalobkyně nevznesly žádné námitky proti obsahu protokolu ani návrhy na jeho doplnění. Protokol pak byl projednán, schválen a podepsán všemi účastníky jednání. Za této situace Nejvyšší správní soud nevidí prostor pro vznik jakýchkoliv pochybností o tom, že by protokol nezachycoval skutečný průběh jednání. Ostatně žalobkyně sama neuvádí, co mělo být v průběhu jednání jinak a nebylo obsaženo v protokolu, a její pochybnost tudíž zůstává pouze v rovině tvrzení.

Následující okruh žalobních námitek se týkal výzvy správce daně ze dne 25. 4. 2006, č. j. 143025/06/001933/566. Žalobkyně poukázala na to, že správce daně zcela opomenul

skutečnost, že na tuto výzvu reagovala svým dopisem ze dne 14. 5. 2006, v němž vyjádřila nesouhlas s výzvou s tím, že již veškeré požadované doklady a skutečnosti předložila a prokázala. Podle žalobkyně musí správci daně vzniknout zcela konkrétní pochybnosti o úplnosti, pravdivosti či správnosti účetnictví, které musí také zcela konkrétně a srozumitelně daňovému subjektu sdělit. Výzva musí tedy být určitá, srozumitelná a také splnitelná, jinak je nezákonná. Státní úředník také podle žalobkyně nemůže daňový subjekt vyzvat k čemukoliv, ale pouze k prokázání toho, co sám daňový subjekt tvrdí. Teprve když daňový subjekt svá vlastní tvrzení neprokáže, postupuje správce daně samostatně. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že správce daně opomenul svoji povinnost podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu, neboť pouze naznačil své pochybnosti o věrohodnosti, správnosti či úplnosti účetnictví žalobkyně, aniž by je jakkoliv konkretizoval nebo odůvodnil, a proto neunesl své důkazní břemeno. Výzvu správce daně proto žalobkyně považuje za bezdůvodnou, bezpředmětnou a nezákonnou a za nezákonné má i závěry správce daně dovozované na základě absence reakce žalobkyně na tuto výzvu.

Nejvyšší správní soud citované námitky posoudil takto. Ze správního spisu vyplývá, že správci daně vznikly pochybnosti o přijatých zdanitelných plněních jednak proto, že žalobkyní předložené přijaté faktury, smlouvy a protokoly k nim byly zcela nekonkrétní a na jejich základě nebylo možné zjistit, co bylo přesně předmětem zdanitelného plnění, jednak proto, že tyto počáteční pochybnosti potvrdil následný výslech svědka B., který jednotlivá zdanitelná plnění rovněž nebyl schopen popsat a identifikovat. Za takové situace bylo zcela legitimní, aby správce daně vyzval žalobkyni k poskytnutí dalších důkazních prostředků, které by jeho pochybnosti vyvrátily. Výzva správce daně je přitom určitá (vyjmenovává konkrétně daňové doklady, u nichž je třeba prokázat přijetí zdanitelného plnění a dále specifikuje, jaké skutečnosti považuje správce daně za nutné doložit), srozumitelná (je přehledně strukturovaná, není vnitřně rozporná, obsahuje relevantní poučení) a v neposlední řadě zákonná – vydaná podle § 16 odst. 2 písm. c) daňového řádu. V úvodu této výzvy správce daně žalobkyni sdělil, že dosud předloženými doklady nebyla prokázána správnost údajů v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období. Jakkoliv správce daně mohl tuto svou pochybnost blíže rozvést, z dosavadního průběhu daňového řízení, jak je výše shrnuto, bylo zřejmé, že tato pochybnost vznikla, a že správce daně tudíž mohl ve smyslu citovaného ustanovení daňového řádu požadovat po žalobkyni další doklady a vysvětlení.

Na výzvu správce daně reagovala žalobkyně dopisem ze dne 14. 5. 2006, v němž vyjádřila zásadní nesouhlas s výzvou, polemizovala s její oprávněností a zákonností. Požadované doklady a vysvětlení však neposkytla. V takovém případě nelze správci daně a posléze žalovanému vyčítat, že dospěli k závěru, že žalobkyně nepředložila důkazní prostředky prokazující uskutečnění zdanitelných plnění (správce daně sice ve zprávě o kontrole výslovně tuto reakci žalobkyně neuvedl, nicméně konstatoval, že žalobkyně další důkazní prostředky nepředložila a ani nenavrhla provedení důkazních prostředků, které nemá k dispozici, což je podstatou a výsledkem dopisu žalobkyně). Argumentuje-li žalobkyně přechodem důkazního břemene na správce daně, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že k přechodu důkazního břemene na správce daně vůbec nedošlo. Žalobkyně byla od počátku vyzývána k prokázání pouze těch skutečností, které uvedla v daňových přiznáních v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu – byla to žalobkyně, kdo uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobkyně však své důkazní břemeno neunesla. V takové situaci nemůže úspěšně namítat, že správce daně dostatečně neprokázal své pochybnosti o věrohodnosti, správnosti či úplnosti účetnictví žalobkyně ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

Dále žalobkyně snesla řadu námitek proti hodnocení výslechu svědka V. Nejvyšší správní soud poté, co se s protokolem o výslechu podrobně seznámil, se však v jeho hodnocení zcela ztotožnil se závěry městského soudu. Tvrdí-li žalobkyně, že ze strany správce daně došlo k hrubě účelové snaze o eliminaci důkazního prostředku svědčícího ve prospěch žalobkyně, není jednak zřejmé, z čeho usuzuje na eliminaci důkazního prostředku, jednak není patrné, jak dospěla k závěru, že se jednalo o důkazní prostředek v její prospěch. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že svědek V. (obdobně jako před ním svědek B.) obecně potvrdil, že k příslušným zdanitelným plněním došlo, konkrétně si však na nic nepamatoval. Stejně jako výpověď svědka B. proto správce daně a žalovaný správně neosvědčili tuto výpověď jako důkaz prokazující příslušná zdanitelná plnění. Tvrdí-li žalobkyně, že protokol o výslechu tohoto svědka má charakter listiny veřejné, má nepochybně pravdu: jako takový je považován za pravdivý, není-li prokázán opak. Skutečnost, že protokol je veřejnou listinou však nic nemění na tom, že výpověď v něm obsažená neprokázala přijetí zdanitelných plnění žalobkyní, jak bylo deklarováno na příslušných fakturách. O námitkách žalobkyně ohledně hodnocení výpovědi jako zmanipulované a ohledně snahy správce daně poškodit žalobkyni a diskvalifikovat jejího zástupce již zdejší soud pojednal výše v části, v níž se zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudků městského soudu. Postačí doplnit, že z protokolu jednoznačně vyplývá, že zástupce žalobkyně zasahoval do průběhu výslechu. K těmto zásahům nicméně došlo až v samém jeho závěru. Navíc výpověď svědka V. byla v prvé řadě nebyla osvědčena jako důkaz z toho důvodu, že se svědek vyjadřoval zcela obecně a na řadu věcí si nepamatoval. Zda ke konci výslechu došlo k manipulaci se svědkem ze strany zástupce žalobkyně je proto nadbytečné hodnotit, neboť na důkazní hodnotě výpovědi by to nic nezměnilo. Označil-li správce daně tento důkazní prostředek ve zprávě o kontrole za zmanipulovaný, nepovažuje to zdejší soud (vzhledem k neprůkaznosti výpovědi) za snahu poškodit žalobkyni, ani za pokus o odbornou diskvalifikaci zástupce žalobkyně. Ze správního spisu ani z žaloby nevyplývá, že by toto správcem daně provedené hodnocení chování zástupce žalobkyně mělo jakékoliv následky pro jeho profesní či odborné uplatnění.

V poslední námitce žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou, že správce daně své závěry odvodil rovněž z aktuální nekontaktnosti dodavatelů žalobce, tzn. skutečnosti z roku 2004 posuzoval z pohledu stavu roku 2006. Podle žalobkyně dovedl žalovaný své závěry k této problematice ad absurdum, jestliže výpověď svědka V. označil za nevěrohodnou a přesto obhajuje závěry správce daně týkající se nekontaktnosti dodavatelů, za něž byl oprávněn jednat pan V. Nejvyšší správní soud předně nepovažuje za důvodné tvrzení žalobkyně, že se žalovaný s její námitkou ohledně nekontaktnosti dodavatelů nevypořádal, neboť žalovaný se k ní ve svých rozhodnutích dostatečně vyjádřil. Na závěrech žalovaného k této otázce pak Nejvyšší správní soud neshledává nic absurdního. Jestliže doklady přeložené žalobkyní a výslechy obou svědků nepotvrdili přijetí zdanitelných plnění a žalobkyně sama v odpovědi na výzvu správce daně ze dne 25. 4. 2006, č. j. 143025/06/001933/566, odmítla další důkazní prostředky poskytnout, nelze správci daně vyčítat, že se pokusil tyto důkazní prostředky získat u dodavatelů žalobkyně: nebyl ovšem úspěšný, neboť společnosti nebylo možné kontaktovat. Nekontaktnost dodavatelů však v žádném případě nebyla žalobkyni kladena k tíži. Správce daně a žalovaný pouze konstatovali, že ani touto cestou se nepodařilo obstarat důkazní prostředky, které by přijatá zdanitelná plnění prokázaly. Skutečnost, že svědek V. byl oprávněn za předmětné dodavatele jednat a že byl vyslýchán před správcem daně, nemění nic na závěru, že tyto společnosti na výzvu správce daně k předložení důkazních prostředků nereagovaly, resp. výzvu jim nebylo možno doručit.

Jelikož v řízení o kasačních stížnostech nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasačních stížnostech žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu